

Sygn. akt SNO 7/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 września 2016 r.

Sąd Najwyższy - Sąd Dyscyplinarny w składzie:

SSN Marian Buliński (przewodniczący)

SSN Marek Pietruszyński

SSN Agnieszka Piotrowska (sprawozdawca)

Protokolant Anna Kuras

przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sądu Okręgowego [...], po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 września 2016 r.

sprawy **K. Ś.**, sędziego Sądu Rejonowego w związku z odwołaniami wniesionymi przez obrońców obwinionej od wyroku Sądu Apelacyjnego-Sądu Dyscyplinarnego [...] z dnia 12 września 2014 r.

- 1. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy,**
- 2. kosztami sądowymi postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 stycznia 2014 r. Sąd Apelacyjny - Sąd Dyscyplinarny [...]: I. uznał obwinioną K. Ś. - sędzię Sądu Rejonowego, za winną popełnienia przewinienia dyscyplinarnego polegającego na tym, że w dniu 2 grudnia 2009 r., pełniąc funkcję Sędziego Sądu Rejonowego [...] i będąc uprawnioną do wystawienia dokumentu, poświadczyła nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne w protokole rozprawy w sprawie o sygnaturze akt II K .../09,

dotyczącej wydania wyroku łącznego w sprawie skazanego G. W., że w tym dniu, po przeprowadzeniu rozprawy, Sąd wydał wyrok łączny - pomimo tego, że wyrok ten wówczas nie zapadł, ponieważ Sędzia go nie podpisała oraz nie został ogłoszony, czym dopuściła się uchybienia godności urzędu sędziowskiego, to jest popełnienia czynu określonego w art. 107 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (t.j.Dz.U. z dnia 5 kwietnia 2013 r., poz. 427 - dalej u.s.p.), i za to przewinienie dyscyplinarne, na podstawie art. 107 § 1 w związku z art. 109 § 1 pkt 4 tej ustawy, orzekł wobec obwinionej karę dyscyplinarną przeniesienia na inne miejsce służbowe w okręgu Sądu Okręgowego [...]; II. uznał obwinioną sędzię K. Ś. za winną popełnienia przewinień dyscyplinarnych polegających na tym, że w dniu 7 grudnia 2009 r. - jako sędzia referent w sprawie II K .../09 nakłaniała protokolantkę K. P. do umieszczenia w aktach tej sprawy niezgodnego z przebiegiem rozprawy, przygotowanego przez siebie protokołu z rozprawy w dniu 25 listopada 2009 r. oraz że w dniu 8 stycznia 2010 r. dopuściła się oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa, tj. art. 154 k.p.k. w ten sposób, że postanowieniem z dnia 8 stycznia 2010 r. w sprawie o sygn. II K .../09 Sądu Rejonowego [...] dokonała sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej w protokole z ogłoszenia wyroku, poprzez wpisanie w miejsce „po sporządzeniu wyroku przewodniczący ogłosił go publicznie, podał ustnie najważniejsze powody wyroku oraz wskazał stronom sposób i termin odwołania” - „Sąd postanowił wznowić przewód sądowy”, dokonując tej czynności bez wysłuchania protokolanta i w zakresie niestanowiącym oczywistej omyłki pisarskiej, czym dopuściła się uchybień godności urzędu sędziowskiego, tj. popełnienia czynów określonych w art. 107 § 1 ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych i za każde z tych przewinień dyscyplinarnych, na podstawie art. 107 § 1 w związku z art. 109 § 1 pkt 4 tej ustawy, orzekł karę dyscyplinarną przeniesienia na inne miejsce służbowe w okręgu Sądu Okręgowego w [...] (pkt II).

W uzasadnieniu tego wyroku Sąd Apelacyjny - Sąd Dyscyplinarny wskazał, że popełnienie przez obwinioną przewinień dyscyplinarnych, których opis odpowiada ustawowym znamionom czynu zabronionego zakwalifikowanego jako przestępstwo umyślne określone w art. 271 § 2 k.k., wynika wprost z prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w [...] z dnia 12 września 2013 r. i

stanowi wyraz lekceważenia przez nią porządku prawnego. Wymierzając obwinionej karę dyscyplinarną przeniesienia na inne miejsce służbowe w okręgu Sądu Okręgowego w [...] Sąd Dyscyplinarny pierwszej instancji wskazał, że obwiniona wyrządziła wprawdzie swoim postępowaniem znaczną szkodę sądowi oraz wymiarowi sprawiedliwości, godząc w jego powagę i dobre imię pracowników, ale niezbyt wysoki ładunek społecznej szkodliwości tych przewinień z uwagi na wydanie w ostateczności wyroku łącznego, tyle że ze zwłoką, trudna sytuacja życiowa obwinionej spowodowana nieuleczalną chorobą ojca, wyrażenie przez nią skruchy i żalu, dotychczasowa niekaralność dyscyplinarną oraz dotychczasowa dobra opinia przemawiają za daniem jej szansy wykazania, że był to jedynie niechlubny incydent w jej dotychczasowej służbie sędziowskiej.

Odwołania od powyższego wyroku wnieśli: zastępca rzecznika dyscyplinarnego dla okręgu Sądu Okręgowego w [...] oraz Krajowa Rada Sądownictwa.

Zastępca rzecznika dyscyplinarnego zaskarżył wyrok na niekorzyść obwinionej w całości i zarzucając: 1) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. 392 § 1 k.p.k., polegającą na zaniechaniu ujawnienia na rozprawie w dniu 13 stycznia 2013 r. akt postępowania dyscyplinarnego zastępcy rzecznika dyscyplinarnego sygn. [...], pomimo prowadzenia postępowania od początku w nowym składzie oraz 2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku, polegający na ustaleniu, że obwiniona cieszy się dobrą opinią, a czyny jakich się dopuściła stanowią jedynie niechlubny incydent w jej dotychczasowej służbie sędziowskiej, podczas gdy prawidłowo oceniony materiał dowodowy z wykorzystaniem akt postępowania dyscyplinarnego zastępcy rzecznika dyscyplinarnego prowadzi do całkowicie odmiennych wniosków, wniósł o jego uchylenie w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Dyscyplinarnemu pierwszej instancji.

W uzasadnieniu odwołania skarżący wskazał, że ocena co do posiadania przez obwinioną dobrej opinii oraz incydentalnego charakteru popełnionych przez nią czynów została przez Sąd Dyscyplinarny pierwszej instancji oparta wybiórczo na znajdujących się w aktach osobowych ocenach i opiniach związanych z pracą obwinionej jako asesora i stosunkowo odległych od czasu

popęłnienia przypisanych jej czynów, z pominięciem zawartych w tych aktach licznych zarządzeń nadzorczych, świadczących o potrzebie objęcia prowadzonych przez obwinioną spraw szczególnym nadzorem oraz wytyku administracyjnego udzielonego jej w trybie art. 37 § 4 u.s.p. przez prezesa Sądu Rejonowego [...], a nadto bez uwzględnienia materiałów znajdujących się we wskazanych wyżej aktach postępowania dyscyplinarnego, co doprowadziło do błędnych ustaleń co do opinii służbowej o obwinionej i okoliczności towarzyszących popełnieniu przez nią czynów w dniach 7 grudnia 2009 r. oraz 8 stycznia 2010 r.

Krajowa Rada Sądownictwa zaskarżyła wyrok na niekorzyść obwinionej w części dotyczącej orzeczenia o karze i zarzucając, na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. w związku z art. 128 u.s.p., rażącą niewspółmierność wymierzonej obwinionej kary dyscyplinarnej przeniesienia na inne miejsce służbowe - za każde z trzech przewinień, nieodzwierciedlającej stopnia społecznej szkodliwości i niespełniającej w związku z tym celów, jakie ma osiągnąć, wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku przez orzeczenie wobec obwinionej kary dyscyplinarnej złożenia z urzędu, określonej w art. 109 § 1 pkt 5 tej ustawy.

W uzasadnieniu odwołania - z powołaniem się na Zbiór Zasad Etyki Zawodowej Sędziów - podniesiono, że przypisane obwinionej delikty prowadzą do jednoznacznego stanowiska, iż utraciła ona atrybut nieskazitelności charakteru, popełniając przewinienia dyscyplinarne z winy umyślnej oraz wyrządzając nimi znaczną szkodę sądowi i wymiarowi sprawiedliwości, godząc w jego powagę i dobre imię pracowników, a tym samym nie może w dalszym ciągu pełnić służby.

Na rozprawie w dniu 26 maja 2014 r. Sąd Najwyższy - Sąd Dyscyplinarny, w uwzględnieniu wniosku przedstawiciela Krajowej Rady Sądownictwa, na podstawie art. 452 § 2 k.p.k. ujawnił i zaliczył w poczet materiału dowodowego opinie służbowe o obwinionej zawarte na k. 101-103 akt zastępcy rzecznika dyscyplinarnego sygn. [...] oraz z urzędu - w oparciu o art. 167 w związku z art. 452 § 2 k.p.k. - dowody wskazane we wniosku zastępcy rzecznika dyscyplinarnego o wszczęcie postępowania jako dowody do ujawnienia na rozprawie.

Wyrokiem z dnia 26 maja 2014 roku Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu - Sądowi Dyscyplinarnemu [...]. W uzasadnieniu tego orzeczenia

wskazano, że popełnienie przez sędziego przewinienia dyscyplinarnego, którego opis odpowiada ustawowym znamionom czynu zabronionego stypizowanego jako przestępstwo umyślne, stanowi wyraz tak rażącego lekceważenia porządku prawnego, że z reguły powoduje utratę kwalifikacji do sprawowania urzędu sędziego, niezależnie od oceny jego wcześniejszej służby, a więc za takie przewinienie dyscyplinarne karą odpowiednią powinno być, z reguły, złożenie sędziego z urzędu. Przeprowadzona przez Sąd Dyscyplinarny pierwszej instancji ocena, że orzeczenie wobec obwinionej kary złożenia z urzędu sędziego byłoby zbyt daleko idące (niewspółmierne do popełnionych przez nią poważnych przewinień dyscyplinarnych) budzi zastrzeżenia z uwagi na zaniechanie przez Sąd Dyscyplinarny pierwszej instancji ujawnienia w toku przewodu sądowego wszystkich zaoferowanych dowodów potrzebnych do ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności kwestii wymiaru kary, a w rezultacie oparcia się na niekompletnym materiale i - w konsekwencji - dokonania błędnych ustaleń co do dotychczasowego posiadania przez obwinioną dobrej opinii oraz incydentalnego charakteru popełnionych przez nią czynów. Sąd Najwyższy - Sąd Dyscyplinarny uzupełnił w tym zakresie postępowanie dowodowe, jednakże uznał, że znaczenie dowodów przeprowadzonych w trybie art. 452 § 2 k.p.k. jest na tyle istotne dla skuteczności podważenia ustaleń poczynionych przez Sąd Dyscyplinarny pierwszej instancji, iż wydanie w tej sytuacji orzeczenia reformatoryjnego naruszałoby zasadę instancyjności. Zważywszy na charakter kary złożenia z urzędu - w wypadku konieczności dokonania zmian ustaleń faktycznych w sprawie- sędzia powinien być objęty analogiczną ochroną jak oskarżony w postępowaniu karnym i mieć zapewnioną gwarancję dwukrotnego dokonania oceny tych samych okoliczności faktycznych jako podstawy wymiaru tej najsurowszej kary dyscyplinarnej - art. 454 § 2 k.p.k. w związku z art. 128 u.s.p.

Wyrokiem z dnia 12 września 2014 r. Sąd Apelacyjny - Sąd Dyscyplinarny, po ponownym rozpoznaniu sprawy: I. uznał obwinioną K. Ś. - sędzię Sądu Rejonowego, za winną popełnienia przewinienia dyscyplinarnego polegającego na tym, że w dniu 2 grudnia 2009 r., pełniąc funkcję Sędziego Sądu Rejonowego [...] i będąc uprawnioną do wystawienia dokumentu, poświadczyła nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne w protokole rozprawy w sprawie o

sygnaturze akt II K .../09, dotyczącej wydania wyroku łącznego w sprawie skazanego G. W. stwierdzając, że w tym dniu, po przeprowadzeniu rozprawy, Sąd wydał wyrok łączny - pomimo tego, że wyrok ten wówczas nie zapadł, ponieważ Sędzia go nie podpisała oraz nie został ogłoszony, czym dopuściła się uchybienia godności urzędu sędziowskiego, to jest popełnienia czynu określonego w art. 107 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. z dnia 5 kwietnia 2013 r., poz. 427 - tekst jednolity), i za to przewinienie dyscyplinarne, na podstawie art. 109 § 1 pkt 5 powołanej ustawy orzekł wobec obwinionej karę dyscyplinarną w postaci złożenia jej z urzędu sędziego, II. uznał obwinioną sędzię K. Ś. za winną popełnienia przewinień dyscyplinarnych polegających na tym, że w dniu 7 grudnia 2009 r. uchybiła godności sędziego w ten sposób, że jako sędzia referent w sprawie II K .../09 nakłaniała protokolantkę K. P. do umieszczenia w aktach tej sprawy niezgodnego z przebiegiem rozprawy, przygotowanego przez siebie protokołu z rozprawy w dniu 25 listopada 2009 r. oraz że w dniu 8 stycznia 2010 r. dopuściła się oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa, tj. art. 154 k.p.k. w ten sposób, że postanowieniem z dnia 8 stycznia 2010 r. w sprawie o sygn. II K .../09 Sądu Rejonowego [...] dokonała sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej w protokole z ogłoszenia wyroku, poprzez wpisanie w miejsce „po sporządzeniu wyroku przewodniczący ogłosił go publicznie, podał ustnie najważniejsze powody wyroku oraz wskazał stronom sposób i termin odwołania” - „Sąd postanowił wznowić przewód sądowy”, dokonując tej czynności bez wysłuchania protokolanta i w zakresie niestanowiącym oczywistej omyłki pisarskiej, czym dopuściła się uchybień godności urzędu sędziowskiego, tj. popełnienia czynów określonych w art. 107 § 1 ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych i za każde z tych przewinień dyscyplinarnych, na podstawie art. 109 § 1 pkt 5 powołanej wyżej ustawy, orzekł karę dyscyplinarną w postaci złożenia jej z urzędu sędziego.

Sąd Apelacyjny - Sąd Dyscyplinarny wskazał, że popełnienie przez obwinioną przewinień dyscyplinarnych, których opis odpowiada ustawowym znamionom czynu zabronionego zakwalifikowanego jako przestępstwo umyślne określone w art. 271 § 2 k.k., nie budzi najmniejszych wątpliwości, stanowi wyraz lekceważenia przez nią porządku prawnego, pociągającego za sobą utratę

kwalifikacji do sprawowania urzędu sędziego i uzasadnia wymierzenie najsurowszej kary dyscyplinarnej w postaci złożenia z urzędu sędziego. Nie było ono zachowaniem incydentalnym, lecz wpisało się w szereg innych uchybień stwierdzonych w prowadzonych przez obwinioną sprawach karnych w II Wydziale Karnym Sądu Rejonowego. Z opinii przełożonej obwinionej SSR A. K. dotyczącej jej pracy w Wydziale Karnym Sądu Rejonowego wynika, że w okresie od lutego do września 2008 roku wydano osiem zarządzeń nadzorczych, w tym dwa w tej samej sprawie; zbyt mały nakład pracy skutkował brakiem kontroli nad powierzonym jej referatem, długotrwałym prowadzeniem postępowań, zaś wielokrotne rozmowy mające na celu zdyscyplinowanie obwinionej przy organizacji jej pracy, a także zarządzenia nadzorcze nie zmieniały niczego w postępowaniu sędziego. Nie może mieć natomiast znaczenia poprawa sposobu wykonywania obowiązków po zaistnieniu zarzucanych przewinień dyscyplinarnych i przeniesieniu obwinionej z dniem 1 stycznia 2010 roku do innego wydziału, wskazana w opinii przełożonej obwinionej SSR K. K., gdyż nienaganna praca sędziego stanowi oczywistą regułę, nie zaś wyjątek zasługujący na szczególne traktowanie.

Wyrok ten zaskarżyli w całości na korzyść obwinionej jej obrońcy zarzucając:

- 1) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, tj. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k., przez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego obrońcy obwinionej z dnia 12 września 2014 roku o przesłuchanie w charakterze świadków sędziego K. K. oraz sędziego A. K. na okoliczność przebiegu pracy zawodowej i wywiązywania się z obowiązków przez obwinioną w 2009 i 2010 roku
- b) art. 442 § 2 k.p.k. przez zaniechanie bezpośredniego przesłuchania świadka A. K. i poprzestanie na uznaniu za ujawnione akt ASD .../10, w których znajdowały się zeznania tego świadka,
- c) art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. przez zaniechanie wskazania w uzasadnieniu wyroku, jakie fakty Sąd uznał za udowodnione, na jakich oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych,
- 2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawy orzeczenia mający wpływ na jego treść, polegający na ustaleniu, że postępowanie w sprawie G. W. nie było działaniem incydentalnym, lecz wpisywało się w szereg innych uchybień stwierdzonych w prowadzonych przez obwinioną sprawach oraz że obwiniona przez okres ponad trzyletniej pracy w Wydziale Karnym Sądu Rejonowego od września 2006 do 31 grudnia 2009 roku

była oceniana zdecydowanie negatywnie, 3) rażąco niewspółmierność wymierzonej obwinionej kary dyscyplinarnej w postaci złożenia z urzędu sędziego za każde z trzech przewinień dyscyplinarnych, przekraczającej wyraźnie swoją dolegliwością stopień winy oraz nie uwzględniającej należycie stopnia ich społecznej szkodliwości a także nie spełniającej celów prewencyjnych, jakie miałyby ona osiągnąć.

Formułując te zarzuty skarżący wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku i nie wymierzenie obwinionej kary złożenia z urzędu sędziego, ewentualnie o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu – Sądowi Dyscyplinarnemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy- Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Orzekając w granicach określonych treścią wyroku Sądu Najwyższego- Sądu Dyscyplinarnego z dnia 26 maja 2014 roku, Sąd Dyscyplinarny pierwszej instancji- po uzupełnieniu postępowania dowodowego- poczynił w sprawie ustalenia faktyczne świadczące o tym, że w okresie przed popełnieniem zarzucanych obwinionej przewinień, jej praca w II Wydziale Karnym Sądu Rejonowego nie przebiegała bez zastrzeżeń i nie była nienaganna. Nie doszło do naruszenia art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. w sposób wskazany w odwołaniu, albowiem okoliczność pozytywnej oceny pracy obwinionej po jej przeniesieniu do VI Wydziału Karnego Sądu Rejonowego została udowodniona zgodnie z twierdzeniami obwinionej dowodem z dokumentu w postaci pisemnej opinii SSR K. K. z dnia 3 sierpnia 2010 roku, a więc jego przesłuchanie w charakterze świadka było zbędne. Można także podzielić ocenę Sądu Dyscyplinarnego pierwszej instancji, że przesłuchanie świadka SSR A. K. na okoliczność jego opinii na temat pracy obwinionej w II Wydziale Karnym w okresie lat 2006-2009, zmierzało - wobec treści pisemnej opinii z dnia 25 sierpnia 2010 roku- jedynie do przedłużenia postępowania. Wbrew stanowisku obwinionej jej treść nie jest bowiem niejednoznaczna, a zawarta w tym dokumencie krytyczna ocena pracy obwinionej- zwłaszcza w okresie 2008 roku- została potwierdzona przytoczonymi przez Sąd Dyscyplinarny pierwszej instancji wydanymi uprzednio wobec obwinionej zarządzeniami nadzorczymi wskazującymi na popełnione przez obwinioną

uchybień w konkretnych sprawach. Prawdziwości tych ostatnio wymienionych okoliczności faktycznych obwiniona nie kwestionuje. Należy przy tym wskazać, że dowód z zeznań świadka SSR A. K. nie dotyczył bezpośrednio deliktów dyscyplinarnych będących przedmiotem niniejszego postępowania, lecz przebiegu pracy zawodowej obwinionej przed popełnieniem przedmiotowych przewinień dyscyplinarnych. Powtórzyć zatem należy, że nawet nienaganna służba sędziowska poprzedzająca popełnienie najcięższego z deliktów dyscyplinarnych, jakim jest dopuszczenie się przez sędziego czynu zawierającego znamiona przestępstwa umyślnego, nie może stanowić okoliczności łagodzącej, jest bowiem oczywistą regułą, a nie wyjątkiem zasługującym na szczególne potraktowanie. Nie zachodzi także zarzucany w odwołaniu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, skoro z przytoczonych przez Sąd Apelacyjny- Sąd Dyscyplinarny dowodów z dokumentów wynika, że w 2008 roku, w okresie poprzedzającym popełnienie przez nią przedmiotowych deliktów dyscyplinarnych zostały wydane, czemu obwiniona nie przeczy, zarządzenia nadzorcze stanowiące reakcję na zaniedbania obowiązków sędziego ze wskazaniem sygnatur spraw, w których doszło do konkretnych uchybień. Ocena Sądu Dyscyplinarnego, że przedmiotowe przewinienia dyscyplinarne nie miały charakteru incydentalnego, jest w tej sytuacji uzasadniona.

Wbrew zarzutowi naruszenia art.424 § 1 pkt 1 k.p.k. uzasadnienie zaskarżonego wyroku spełnia wskazane w tym przepisie wymogi, albowiem Sąd Dyscyplinarny pierwszej instancji wskazał fakty, które uznał za udowodnione oraz dowody, na których oparł podstawę faktyczną zaskarżonego wyroku. Uzasadnienie orzeczenia pozwala na odtworzenie toku rozumowania Sądu Dyscyplinarnego pierwszej instancji i poddaje się kontroli instancyjnej, a nadto wskazuje okoliczności decydujące o wymierzeniu obwinionej kary złożenia z urzędu sędziego. W świetle uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego- Sądu Dyscyplinarnego z dnia 26 maja 2014 roku i motywów uchylenia wyroku Sądu Dyscyplinarnego pierwszej instancji z dnia 13 stycznia 2014 roku do ponownego rozpoznania nie znajduje także uzasadnienia zarzut naruszenia art. 442 § 2 k.p.k., albowiem nie sposób z tego uzasadnienia wyprowadzić niemożności uznania za ujawnione – przy ponownym rozpoznaniu sprawy- materiału dowodowego zawartego w aktach ASD .../10 ani

też obowiązku przesłuchania przez Sąd Dyscyplinarny pierwszej instancji świadka A. K. Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec obwinionej kary dyscyplinarnej. Kara złożenia z urzędu sędziego jest najsurowszą z kar dyscyplinarnych i powinna być wymierzana w przypadku najcięższych przewinień dyscyplinarnych, a do takich należą niewątpliwie przewinienia wyczerpujące ustawowe znamiona czynu zabronionego stypizowanego jako przestępstwo umyślne bez względu na to, czy sędzia został za tego rodzaju przestępstwo skazany. Sąd Okręgowy orzekając jako sąd drugiej instancji w sprawie karnej przeciwko oskarżonej K. Ś., wyrokiem z dnia 12 września 2013 roku warunkowo umorzył postępowanie na okres próby wynoszący jeden rok. Upływ tego okresu nie ma znaczenia dla losów niniejszego postępowania dyscyplinarnego z uwagi na to, że popełnione przez obwinioną delikty dyscyplinarne bezspornie wypełniają ustawowe znamiona czynu zabronionego stypizowanego w art. 271 § 2 k.k. (por. art.108 § 4 u.s.p.). Ustalenie, że przewinienie dyscyplinarne zawiera znamiona przestępstwa może być oparte na wyroku warunkowo umarzającym postępowanie wobec sprawcy czynu, którego znamiona zawarte są w zarzucanym przewinieniu dyscyplinarnym (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2008 r., SNO 20/08, LEX nr 853089). Przechodząc do rozważań nad kwestią szkodliwości społecznej deliktów dyscyplinarnych popełnionych przez obwinioną, należało zaaprobować ocenę Sądu Apelacyjnego - Sądu Dyscyplinarnego, że tego rodzaju zachowanie sędziego stanowi wyraz rażącego lekceważenia porządku prawnego i powoduje utratę kwalifikacji do sprawowania urzędu sędziego, niezależnie od oceny jego wcześniejszej służby, nawet jeśli była ona nienaganna, co stanowić powinno standard, nie zaś cechę szczególną lub wręcz zasługę godną wyeksponowania. Popełnienie przez sędziego czynu wypełniającego ustawowe znamiona przestępstwa umyślnego wyłącza możliwość sprawowania przez niego wymiaru sprawiedliwości (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 27 sierpnia 2007 r., SNO 47/07, OSNKW 2007 nr 11, poz. 17; z dnia 21 października 2008 r., SNO 78/08, nie publ. oraz z dnia 31 stycznia 2013 r., SNO 56/12, niepubl.). Orzeczona kara jest więc proporcjonalna do charakteru popełnionych przewinień dyscyplinarnych, ich wagi oraz społecznej i korporacyjnej szkodliwości, uczyni zadość potrzebie ochrony

powagi urzędu sędziowskiego i budowania zaufania uczestników procesów oraz obywateli do rzetelności i zgodności z prawdą sporządzanych dokumentów sądowych.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy- Sąd Dyscyplinarny na podstawie art. 437 §1 k.p.k. w związku z art. 128 u.s.p. oraz na podstawie art.133 u.s.p. orzekł jak w sentencji.

kc